

ikke, at der kan være nogen Nødvendighed for at overlade dette alene til Administrationen, til den højtærede Indenrigsminister, selv om man vil anse det for en Betyngelse, hvad det slet ikke er, at han forud vil konferere med Arbejderforsikringsraadet, forinden det vedtages, hvornaar Loven skal træde i Kraft. Det er i Virkeligheden hverken Ministeren eller Arbejderforsikringsraadet, som har den væsentligste Interesse i at vide Besked om Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden, det er dog i første Række Skibsrederne, saa meget mere som det jo ikke en Gang ifølge Loven er overladt til dem selv, om de ville bære deres egen Risiko i Henhold til Lovforslaget. De forpligtes jo ved Loven til ligefrem at skaffe sig Garanti gennem et Forsikringselskab. Hvad enten det er den ene eller den anden Art af Forsikring, skulle de forsikre deres Risiko, og det forekommer mig ikke at være mere end et vist Billighedskrav, at man giver de Mænd, der skulle betale, en vis Frist, som de kunne være visse paa at have til Raadighed, inden Loven en skønne Dag træder i Kraft, rimeligvis med nogenlunde kort Varsel, og uden at de vide, hvornaar dette Tidspunkt kommer. Naar jeg nævner et nogenlunde kort Varsel, tænker jeg nærmest paa det Varsel, som blev givet ved den nugældende Ulykkesforsikringslov, hvori det hedder: „Denne Lov . . . træder i Kraft et Aar efter dens Bekendtgørelse i Lovtidende“. Dette var et tilstrækkelig langt Varsel, maaske ogsaa længere end det behøves. Jeg har i Virkeligheden ikke noget imod, at denne Lov træder i Kraft saa hurtigt, som det overhovedet lader sig gøre paa rimelig og forsvarlig Maade, hvad jeg hævder, er kun dette, at de, som skulle betale, hvad Lovens Foranstaltninger koste — det er jo ikke Smaapenge —, have, synes det mig, et Billighedskrav paa ved Lovens Emanation at faa Rede paa, hvornaar de skulle være færdige med deres Foranstaltninger, for at de kunne efterkomme de Forpligtelser, som efter Loven paahvile dem. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for Ændringsforslag under Nr. 10. Den ærede Ordfører nævnte ganske vist, at han antog, at den højtærede Indenrigsminister vilde kunne omvende mig, naar han fik Ordet. Ja, det er muligt, men for Øjeblikket kan jeg ikke se rettere, end at jeg maa modsætte mig dette Ændringsforslag. I øvrigt kan jeg kun, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, glæde mig over, at der er Udsigt til, at denne gode og

nyttige Foranstaltning kan komme til at træde i Kraft saa snart, som det overhovedet er gørligt.

Neergaard: Ogsaa jeg skal udtale min Glæde over, at vi nu staa ved Afslutningen af denne Lov, og min Anerkendelse af den Maade, hvor paa Forhandlingerne i Udvalget om Loven ere førte, og af den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister har stillet sig. Jeg tror i Virkeligheden, at Forhandlingen om denne Lov godt kan staa som Mønster paa, hvorledes saadanne store humane Love skulle behandles, med rimelig Hensyntagen til alle Sider og med Fastholdelse af, at det, det kommer an paa, det væsentlige, Kernen i Lovforslaget, er saa stort og saa betydningsfuldt, at man maa ofre mindre Særstandpunkter for at søge at føre det igennem. Det har været bestemmende, tror jeg, for hele Udvalget og ikke mindst for den højtærede Minister. Derfor staa vi nu ved et Resultat, som det ogsaa er mit Haab ikke alene vil kunne blive vedtaget enstemmigt af dette Ting, men ogsaa vil kunne gaa let gennem Landstinget, idet jeg tror, det maa siges, at der paa Forhaand er taget Hensyn til saadanne Synspunkter, som vi særlig maatte antage vilde finde Støtte oppe i Landstinget. Jeg maa f. Eks. for mit eget Vedkommende sige, at jeg tilligemed flere andre Medlemmer af Udvalget meget havde ønsket at stille Forslag om en Forhøjelse af Døds- og Invaliditetserstatningen efter denne Lov, idet jeg ikke har været i Stand til at indse, at Søfolks efterladte egentlig ere stillede anderledes eller bedre, naar Forsørgeren falder bort, end almindelige Arbejdere, eller at den invalide Sømand er stillet anderledes eller bedre end den almindelige Arbejder, og derfor ikke har ment, at der var tilstrækkelig Grund til at give den mindre Erstatning, som Forslaget indeholder. Det er imidlertid fra anden Side i Udvalget og ogsaa fra den højtærede Indenrigsminister blevet gjort gældende, at de Byrder, denne Lov paa lægger Rederne, maa ses i Forbindelse med, at der i Følge den bestaaende Lovgivning allerede er visse Byrder, som saadanne Arbejdsgivere have fremfor Arbejdsgivere paa Landjorden, og denne Betragtning er naturligvis rigtig. Jeg anfører det kun som Eksempel paa, hvorledes man under Behandlingen af denne Sag allerede paa Forhaand har taget et stærkt Hensyn til Indvendinger, som man kunde antage